

Arrest

nr. 247 517 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 1 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 28 november 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 februari 2020 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 11 juli 1977 in San Salvador. U woonde daar tot aan uw huwelijk op 14 februari 2001 met [M.C.P.A.], met wie u drie kinderen kreeg. Na uw huwelijk ging u in de residentie Santa Lucia wonen en na uw scheiding in 2011 verhuisde u naar Jardines de Altamira, waar u alleen woonde in een private woonwijk met bewaking. U werkte vijftien jaar lang als zelfstandige in grafisch ontwerp en signalisatie en drie jaar geleden richtte u hiervoor samen met een vennoot een bedrijf op. U hebt sinds december 2017 een relatie met [V.A.C.A.] [...].

In november 2018 verhuisde uw partner, [V.A.], naar het huis van haar ex-schoonbroer, [J.E.R.R.], en zijn partner, [V.R.E.M.] [...], in de wijk El Sauce in de stad Sonsonate. Enkele dagen later werd zij tegengehouden door een bendelid van de Mara Salvatrucha (MS of MS13) en gevraagd haar identiteitskaart te geven. Omdat daar haar vorige adres nog op stond en op haar vorige woonplaats een andere bende actief was, werd ze vanaf dat moment lastiggevallen en afgeperst. Wanneer u in november en december uw partner in Sonsonate wilde bezoeken of haar naar huis bracht werd u driemaal door bendeleden tegengehouden en gevraagd een bedrag van 20 dollar te betalen om door te mogen. U wilde dit bedrag niet elke keer betalen en besloot niet meer naar daar te gaan. U werd verder ook een drietal keer op uw werktelefoon door de bende opgebeld en gevraagd een bijdrage te leveren. U stopte hierop dit nummer te gebruiken. In januari vroeg de bende aan de ex-schoonbroer van uw partner 2000 dollar. Toen hij dit niet wilde betalen, vroeg de bende vervolgens eind januari 10000 dollar. Hierna betaalden jullie begin maart 500 dollar aan de bende om hen rustig te houden, zodat uw partner, haar ex-schoonbroer en zijn gezin het huis konden verlaten. U ging op dat moment naar Sonsonate, maar betrad de wijk zelf niet.

U verliet El Salvador op 20 maart 2019 op legale wijze met het vliegtuig en via Spanje kwam u op 21 maart in België aan. Op 1 april 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten. U vreest bij een terugkeer dat uw partner, uw kinderen of uzelf iets zal overkomen door de bende.

Jullie leggen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming uw Salvadoraanse paspoort en een kopie van een klacht bij de Salvadoraanse politie neer.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een

sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het door u aangehaalde relaas betreffende problemen met de Mara Salvatrucha is immers niet geloofwaardig.

U en uw partner leggen in de eerste plaats namelijk tegenstrijdige verklaringen af over uw bezoeken aan Sonsonate en de afpersing die toen plaatsvond. Wanneer u gevraagd wordt naar de momenten dat u werd tegengehouden toen u uw vriendin ging bezoeken, antwoordt u dat dit in november, tussen november en december was. U geeft voorts aan dat dit driemaal gebeurde. Vervolgens wordt u gevraagd hoe veel tijd er tussen die drie incidenten zat en u antwoordde dat u een keer per week naar daar ging (CGVS, p. 11-12). Later wordt u opnieuw gevraagd wanneer de drie keren dat u werd tegengehouden plaatsvonden en wanneer de laatste keer was dat u naar Sonsonate ging. U bevestigt hier dat de eerste keren, toen ze u afpersten, tussen november en december waren en dat u een laatste keer ging in februari, maar dat u toen niet werd afgeperst en dat toen de 500 dollar gegeven werd. Hierop wordt u gevraagd of u na de afpersingen nog bent teruggegaan en u reageert dat u niet meer bent teruggegaan nadat u de laatste keer 20 dollar had betaald, maar dat u nog een laatste keer bent teruggegaan in februari om die 500 dollar te betalen. Vervolgens verklaart u dat u bij die gelegenheid niet echt tot die plek bent gegaan, u de zone niet hebt betreden en dat uw partner alleen verder ging met het geld (CGVS, p. 17). Vervolgens wordt u de vraag gesteld of u elke keer werd tegengehouden als u naar haar ging en u bevestigt dat u de drie keren dat u haar ging brengen benaderd bent. Hierop wordt bevestiging gevraagd dat u elke keer als u daar kwam afgeperst werd en u reageert hier bevestigend op (CGVS, p. 17-18). Uit uw verklaringen blijkt dus dat u in de periode van november en december driemaal naar de bewuste zone in Sonsonate ging, aan een frequentie van éénmaal per week, en daar telkens voor kleine bedragen werd afgeperst. Hierna stopte u naar daar te gaan. U ging in februari vervolgens nogmaals naar Sonsonate, maar betrad de zone in kwestie niet en werd bijgevolg niet afgeperst.

Uw partner legt over uw bezoeken aan Sonsonate echter andere verklaringen af. Zij verklaart ook dat aan u een drietal keer geld werd gevraagd toen u op bezoek kwam, maar zij stelt dat het de laatste keren was dat u haar kwam bezoeken, ergens rond februari. Vervolgens wordt haar gevraagd of de drie keren dat u werd tegengehouden in februari waren. Zij antwoordt: "Nee, sinds december en dan januari." Er wordt vervolgens gewezen op haar eerdere verklaring dat het rond februari was en ze vraagt: "Maar u vraagt een specifieke datum?" Er wordt haar bevestigd dat ze ook een maand mag geven en ze antwoordt: "Dus tussen december en februari overkwam hem dat en hebben we samen gezeten om te bespreken en dat is laatste keer dat hij gekomen en dat is ook de laatste keer dat we samen met zijn allen spraken om naar hier te komen." Er wordt haar vervolgens gevraagd of u dan in de periode van december tot februari een drietal keer op bezoek kwam en zij antwoordt dat u drie keer werd afgeperst. Vervolgens wordt haar gevraagd hoe vaak u dan in Sonsonate kwam en ze antwoordt dat u iedere week een of twee keer kwam (CGVS 1913995, p. 18-19). Later bevestigt ze dat u driemaal werd tegengehouden, voor het laatst in februari. Ze bevestigt ook dat dit de laatste keer plaatsvond nadat de 10000 dollar was gevraagd en geeft aan dat dat de laatste keer was dat u kwam en dat jullie toen samenzaten om te bespreken wat jullie gingen doen. Ze bevestigt hierna nogmaals dat u toen bent afgeperst. Ze vroegen u namelijk geld om de steeg op te mogen (CGVS 1913995, p. 21-22). Uw partner verklaart bijgevolg dat u een drietal keer bent afgeperst in de periode van december tot februari, maar dat u zeker één keer per week bij haar kwam. De laatste keer dat u in Sonsonate kwam, toen jullie in februari samenzaten om te bespreken wat jullie gingen doen, werd u ook afgeperst.

Jullie leggen dus tegenstrijdige verklaringen af over de laatste keer dat u werd afgeperst. U verklaart namelijk dat dit in december plaatsvond en dat u nadien niet meer naar Sonsonate ging, met

uitzondering van een laatste keer toen het bedrag werd gegeven, maar u niet werd afgeperst. [V.] verklaart echter dat u in februari wel degelijk een derde keer werd afgeperst. Jullie leggen bovendien ook tegenstrijdige verklaringen af over de frequentie van de afpersing. U verklaart namelijk dat u elke keer dat u in de zone kwam moest betalen en dat u na drie keer te zijn afgeperst besloot niet meer te gaan. [V.] verklaart echter dat u in de periode december tot februari wekelijks kwam en in die periode een drietal keer werd afgeperst. Uit haar verklaringen blijkt dus dat u niet bij elk bezoek werd afgeperst.

Wanneer [V.] wordt geconfronteerd met uw verklaringen niet meer naar Sonsonate gekomen te zijn na december en dat zij verklaart dat u in februari nog werd afgeperst, stelt ze dat u inderdaad dan naar Sonsonate kwam en dat jullie toen bespraken om die 500 dollar te betalen. Ze wordt hierna nogmaals gevraagd een verklaring te geven voor het verschil in jullie verklaringen hierover en ze stelt dat u zich vergist zal hebben en dat u niet goed bent met data (CGVS 1913995, p. 22). Dit is echter geen verklaring voor het feit dat jullie chronologie en de aard van de feiten aanzienlijk verschilt. Hoewel u zelf ook aangeeft inderdaad in februari nog te zijn teruggekeerd, verklaart u op dit moment niet te zijn afgeperst omdat u de zone niet binnenging (CGVS, p. 17). [V.] stelt daarentegen expliciet dat u bij deze gelegenheid afgeperst bent om de steeg op te mogen (CGVS 1913995, p. 21-22).

Dergelijke tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen over uw bezoeken aan Sonsonate en de afpersing die toen plaatsvond doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen die u aan de telefoon ontving. Wanneer u wordt gevraagd wanneer dit gebeurde, antwoordt u dat de telefoons eind november, tussen november en december plaatsvonden. Vervolgens veranderde u na ongeveer drie keer opgebeld te zijn geweest uw simkaart ergens in december (CGVS, p. 10-11). Verder wordt u gevraagd hoeveel ze vroegen in het kader van die telefoons en hoe dat in zijn werk zou gaan. U antwoordt hierop dat ze al aan uw partner 10000 dollar hadden gevraagd en dat ze duidelijk hadden gemaakt dat dat een bedrag was dat voor jullie allemaal was, dat jullie dat samen bijeen moesten krijgen, zodat ze zouden stoppen jullie lastig te vallen. Daarop wordt u gevraagd of ze letterlijk aan de telefoon vroegen dat u 10000 dollar moest betalen en dat dat met uw partner gelinkt was. U bevestigt dit en zegt dat ze zeiden dat dat de 10000 was die uw partner moest betalen. Hierop wordt bevestiging gevraagd dat ze dit aan de telefoon vroegen en u bevestigt dit (CGVS, p. 11). Dit vormt op zich al een tegenstrijdigheid. U verklaarde namelijk ook dat de 10000 dollar pas in januari werd geëist (CGVS, p. 17), terwijl u in december het laatst werd gecontacteerd via de telefoon. In uw voorstelling van de feiten zou het dus niet mogelijk zijn dat aan de telefoon gevraagd werd naar de 10000 dollar.

Wanneer u vervolgens gevraagd wordt naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheid, antwoordt u het volgende: "Nee, ik heb duidelijk gezegd dat mijn partner en mijn schoonbroer werden afgeperst voor dat bedrag, ik werd opgebeld en op een andere manier afgeperst, ze vroegen me om een bijdrage te doen, om te betalen, ik werd er later gewoon bijgehaald, dus ik heb nooit gezegd dat ze mij hebben gebeld om mij 10000 dollar te vragen, maar ik heb wel gezegd dat ze me hebben gebeld om me af te persen, dat bedrag hebben ze aan hen gevraagd. Ze hebben mijn nummer gevonden, belden me op en zeiden dat ze wisten dat ik een zaakvoerder was en dat ik moest betalen, tegen mij is nooit een bedrag gezegd, zij probeerden aan dat bedrag te komen met ons allemaal samen." Vervolgens wordt uw eerdere verklaring voorgelezen, waarbij u bevestigde dat ze wel om de 10000 dollar vroegen aan de telefoon, en hierop antwoordt u: "Het is dezelfde afpersing, maar tegen mij is geen bedrag vermeld, ik werd in november of december opgebeld, waarbij ze vroegen hoeveel ga je betalen, maar een bedrag hadden ze nog niet vastgelegd, toen ze zagen dat ik niet ging betalen, hebben ze de schoonbroer benaderd en begonnen met 2000 en dan die 10000, dat was eind januari, tegen mij zeiden ze aan telefoon, je moet bijdragen, betalen maar zonder cijfer" (CGVS, p. 19-20). U blijft dus ontkennen dat u dit verklaard zou hebben, hoewel expliciet gevraagd werd of de bendeleden om die 10000 dollar vroegen en of dit aan de telefoon gebeurde en u tweemaal bevestigend antwoordde. Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid binnen uw eigen verklaringen kan dan ook allerminst overtuigen.

Bovendien stelt uw partner ook dat u de telefoontjes pas ontving nadat de grotere bedragen gevraagd werden (CGVS 1913995, p. 19). Ook zij situeert het vragen van de grotere bedragen in januari (CGVS, 1913995, p. 14). Haar verklaringen komen dus ook niet overeen met uw verklaring dat u opgebeld werd in november en december. Overigens is het evenmin aannemelijk dat u, indien u zoals u zegt in november en december telefoontjes kreeg die verband hielden met een bedrag dat jullie als familie gezamenlijk moesten betalen (zie hoger), u dit niet onmiddellijk zou hebben aangekaart met de anderen. Het is niet aannemelijk dat jullie deze telefoontjes niet correct kunnen situeren in de tijd en in de

chronologie van de gebeurtenissen en dat u de verklaringen over de inhoud gedurende het persoonlijk onderhoud verandert zonder hier een afdoende verklaring voor te geven. U maakt door deze tegenstrijdigheden deze telefonische bedreigingen dan ook niet aannemelijk.

Voorts komen ook de verklaringen van u en uw partner over jullie kennis van de bendes in Sonsonate niet overeen met de verklaringen van [J.] en [V.]. Zowel u als uw partner stellen dat jullie beiden niet wisten welke bende actief was in El Sauce, de wijk waarnaar [V.] verhuisde (CGVS, p. 14 en CGVS 1913995, p. 12). Zij ging daar in het huis van [J.] en [V.] wonen en omdat ze daarna gecontroleerd werd door een bendelid en bleek dat op haar identiteitskaart nog haar oud adres stond, begonnen de problemen. Voor de verhuis waren jullie dus beiden niet bekend met de plaatselijke bende en konden jullie niet weten dat deze verhuis een probleem kon vormen of stonden jullie hier niet bij stil (CGVS, p. 14 en CGVS 1913995, p. 13). [V.] verklaart verder dat ze wel wist dat op haar oude woonplaats de bende 18 actief was, maar dat Sonsonate onder beide bendes valt en dat ze niet wist welke bende juist in welke zone actief was (CGVS, p. 12 en 13). Ze stelt bovendien dat ze dit heeft gevraagd aan [J.], maar dat ook deze niet wist welke bende er in El Sauce actief was (CGVS, p. 12). Jullie verklaringen staan in schril contrast met die van [J.] en [V.]. Zij verklaren namelijk beiden dat [V.] zeer goed op de hoogte was van de aanwezige bende voor haar verhuis (CGVS 1913991, p. 13 en CGVS 1913992, p. 15) en dat [J.] dit dus ook wist (CGVS 1913991, p. 12 en CGVS 1913992, p. 13-14), maar dat dit voor hem nog geen problemen had opgeleverd. Meer nog, hij verklaart zelfs dat hij met [V.] heeft gesproken over de aanwezigheid van de bende. Wanneer hij geconfronteerd met jullie verklaringen blijft hij bovendien bij zijn verklaringen dat [V.] wel degelijk wist welke bende er actief was (CGVS 1913992, p. 15). Dat jullie volledig verschillende verklaringen afleggen over jullie kennis van de bendeaanwezigheid in de wijk doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Tot slot verschillen de verklaringen van u en uw partner over het te betalen bedrag ook aanzienlijk van die van [J.] en [V.]. Zowel u als [V.] verklaren namelijk dat er eerst kleine bedragen zoals 10 of 20 dollar werden gevraagd, dat er vervolgens 2000 dollar gevraagd werd aan [J.], dat hij dit weigerde en dat er tenslotte 10000 dollar werd gevraagd (CGVS, p. 12, 18 en CGVS 1913995, p. 14-15). Zowel [J.], degene aan wie dit bedrag gevraagd zou zijn geweest, als [V.] stellen echter dat er nooit een bedrag groter dan 1000 dollar gevraagd is buiten de 10000 dollar. Wanneer ze met uw verklaringen hierover worden geconfronteerd stellen ze dat er nooit een bedrag van 2000 dollar werd gevraagd, maar enkel de 10000 dollar (CGVS 1913991, p. 14-15 en CGVS 1913992, p. 17). [J.] verklaart ook geen idee te hebben waarom u deze verklaringen hebt afgelegd (CGVS 1913992, p. 17). Dat jullie verklaringen over het gevraagde bedrag, een essentieel element van jullie asielrelaas, zo sterk verschillen, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen moet dan ook worden geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen feiten betreffende problemen met een bende, die aan de basis van uw verzoek om internationale bescherming zouden liggen. Deze feiten kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw profiel als bedrijfseigenaar op zich niet volstaat om een of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. In de bewoording depending on the particular circumstances of the case benadrukt UNHCR in de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 telkenmale dat een individuele beoordeling van elk verzoek noodzakelijk blijft, ook voor bepaalde categorieën van personen met een verhoogd risico. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel of naar de algemene situatie in El Salvador kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for

Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De paspoorten en de klacht die u en uw partner neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten tonen jullie identiteit en nationaliteit aan, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De klacht betreft louter een verklaring van [V.] en [J.] die zij bij de Salvadoraanse politie hebben afgelegd. De inhoud hiervan kan echter de tegenstrijdigheden die in deze beslissing werden opgesomd niet verklaren en maakt de aangehaalde feiten dan ook geenszins aannemelijk.

De opmerkingen die werden gemaakt bij de notities van het persoonlijk onderhoud van uw partner bevatten drie foto's van de notities van het persoonlijk onderhoud en de pdf van de bewuste notities van het persoonlijk onderhoud zonder verdere uitleg. Aangezien geen inhoudelijke opmerkingen werden doorgegeven konden deze bijgevolg niet worden meegenomen in de beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweert de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 20 juni 1989 in San Salvador. U woonde daar tot 2000 waarna u naar Izalco verhuisde. U woonde daar tot oktober of november 2018, waarna u naar de wijk El Sauce in Sonsonate verhuisde. Daar woonde u bij uw ex-schoonbroer [J.E.R.R.] [...], zijn nieuwe partner [V.R.E.M.] [...] en hun kinderen. U bent bijna twee jaar in een relatie met [D.E.U.A.] [...]. U hebt een diploma fysiotherapie en ergotherapie van de Nationale Universiteit van El Salvador en werkte bij het medisch en esthetisch centrum Novalaser in San Salvador.

Na de verhuis in oktober of november 2018 van bij uw zus in Izalco naar het huis van uw ex-schoonbroer in de wijk El Sauce in Sonsonate werd u 15 à 20 dagen later tegengehouden door een bendelid van de Mara Salvatrucha (MS of MS13) en gevraagd uw identiteitskaart te geven. Omdat uw vorige adres daar nog op stond en op uw vorige woonplaats een andere bende actief was, zei het bendelid dat ze u daar niet meer wilden zien. Vervolgens werd u vanaf dat moment lastiggevallen en afgeperst. Aanvankelijk werd u op straat gevraagd om 5 of 10 dollar te geven. Vanaf eind januari vroegen ze echter grotere bedragen en kwamen ze ook bij u thuis langs. Een eerste maal werd 2000

dollar gevraagd aan uw ex-schoonbroer. Hij weigerde dit te betalen, waarop ze twee of drie dagen later terugkwamen en hem 10000 dollar vroegen. Deze keer gaven ze jullie een ultimatum en stelden ze dat ze zouden beginnen met de kinderen. Hierna betaalden jullie op 4 maart 500 dollar aan de bende om hen rustig te houden, zodat jullie het huis konden verlaten. Een dag later gingen jullie naar een vriend van uw exschoonbroer in Loma Linda en op 8 maart diende u klacht in bij de politie. Op 17 maart verhuisde u kortstondig naar uw moeder in San Salvador. Gedurende de periode van december tot februari werd uw partner ook drie maal voor kleine bedragen door de bende afgeperst wanneer hij u kwam bezoeken of naar huis bracht. Hij werd, nadat de grote bedragen werden gevraagd, ook een tweetal keer opgebeld op zijn werktelefoon om hem te vragen wanneer dat bedrag betaald zou worden. U verliet El Salvador op 20 maart 2019 op legale wijze met het vliegtuig en kwam op 21 maart in België aan. Op 1 april 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer dat u door de bende vermoord zal worden.

Jullie leggen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming uw Salvadoraanse paspoort en een kopie van een klacht bij de Salvadoraanse politie neer.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner [D.E.U.A.] [...]. Jullie verzoeken werden dan ook als één geheel behandeld in de beslissing van uw partner. Er werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie vluchtmotieven. Voor de motivering wordt verwezen naar de beslissing van uw partner. Deze luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A, §2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Naast een uitgebreid theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, lichten verzoekers toe dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in geval van terugkeer omdat zij door MS-13 werden afgeperst en met de dood bedreigd.

Zij argumenteren vervolgens dat hun vrees is gebaseerd op politieke redenen in de brede zin en dat hun problemen binnen het Vluchtelingenverdrag vallen. Zij hebben geweigerd om in te gaan op de eis van de bende om verder afpersingsgeld te betalen. De bendes hebben in vele delen van El Salvador de controle en kunnen volgens verzoekers worden beschouwd als effectieve overheden. Verzoekers verwijzen naar de richtlijnen van UNHCR waarin wordt gesteld dat personen die weigeren in te gaan op de afpersing van bendes als vluchteling moeten worden erkend. Zij wijzen erop dat het CGVS tot voor een paar maanden herhaaldelijk de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan Salvadoranen en dat het

onbegrijpelijk is dat het CGVS van mening verandert terwijl de situatie in El Salvador nog erger is geworden.

Verzoekers bespreken vervolgens de hoge onveiligheid en afwezigheid van overheidsbescherming in El Salvador. Zij citeren hierbij uit verschillende kranten- en tijdschriftartikelen en halen landenrapporten zoals een COI Focus van 15 juli 2019 aan alsook de relevante UNHCR-richtlijnen uit 2016. Verzoekers stellen dat hieruit blijkt dat een weigering of onmogelijkheid om afpersing te betalen, leidt tot moord. Tevens menen zij dat zij vallen onder een risicoprofiel, met name personen die de criminele activiteiten van een bende hebben aangegeven bij de politie. Zij hebben evenwel door angst geen klacht ingediend tegen de bendeleden die hen aangevallen hebben.

Vervolgens wijzen verzoekers op de risico's die Salvadoranen lopen wanneer zij na een verblijf in het buitenland naar El Salvador terugkeren. Zij citeren uit een COI Focus van 12 juli 2019 en stellen dat terugkerende Salvadoranen in het bijzonder worden gevisieerd door bendes. In geval van terugkeer naar El Salvador na een verblijf in het buitenland zouden verzoekers naar eigen mening een bijzonder kwetsbaar profiel hebben. De Audiencia Nacional in Spanje erkent bovendien sinds 2017 de slachtoffers van geweld van bendeleden automatisch als vluchteling, aldus verzoekers, die vervolgens uiteenzetten waarom de Salvadoraanse overheden geen bescherming kunnen bieden. Zij wijzen erop dat het CGVS erkent dat de situatie in El Salvador "zeer precair" is, en dat "geweld in El Salvador wijdverspreid is". In geval zij uit het buitenland zouden terugkeren en dus een bijzonder kwetsbaar profiel hebben, menen verzoekers dat al deze elementen ervoor zorgen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Tevens vragen zij het voordeel van de twijfel.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoekers trachten hierbij de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen als volgt te weerleggen:

"A- Betreffend de bezoeken van verzoeker aan de Sonsonate (waar verzoekster woonde) en de afpersing die er plaatsvond

Verwerende partij verwijt aan verzoeker dat hij uitgelegd heeft dat hij in december voor de laatste keer afgeperst werd door de bende, terwijl verzoekster verklaart heeft dat dit in februari was. Verzoeker legt ui dat hij zich wegens de stress van de persoonlijk onderhoud vergissen heeft, en dat hij inderdaad de laatste keer in februari afgeperst werd. Hij bevestigt ook dat hij daarna niet meer teruggekeerd is naar Sonsonate.

Hoewel verzoekster degelijk geconfronteerd werd met de verklaringen van verzoeker, merken we op dat de protection agent (PO) op geen enkel moment verzoeker zelfs geconfronteerd heeft met deze tegenstrijdigheid. Ter herinnering stelt artikel 17 § 2 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen :

"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven."

Dit artikel is duidelijk, en legt op de PO die vaststelt dat de asielzoeker schijnbare tegenstrijdige verklaringen aflegt -wat het geval is volgens de CGVS -de verplichting om hem ermee te confronteren om de ernst en relevantie van deze schijnbare tegenstrijdigheid te beoordelen.

« L'article 17, § 2, stipule que l'agent doit confronter le demandeur d'asile aux éventuelles contradictions apparaissant entre les déclarations faites par lui au Commissariat général et celles faites par lui à l'Office des étrangers ou celles faites par lui dans son recours urgent. Cette confrontation permet au demandeur d'asile de réagir à la constatation d'éventuelles contradictions et aide l'agent à vérifier s'il s'agit vraiment de contradictions sérieuses et pertinentes. » (Rapport au Roi, http://www.eiustice.just.fgov.be/cgi_loi/change_lg.pl?language=fr&la=F&cn=2003071105&table_name=loi).

Daarom moest de PO, volgens ons, verzoeker vragen stellen over deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid om hem de mogelijkheid geven zijn verklaringen te verduidelijken. De Commissaris heeft dus zijn verplichtingen uit hoofde van artikel 17 § 2 van het Koninklijk besluit van 2003 niet vervuld.

B-Betreffend de aan de telefoon ontvangene bedreigingen

Verwerende partij verwijt vervolgens aan verzoeker dat hij licht verschillende datum gegeven heeft voor de telefoontje waar hem bevolen werd om 10.000 USD te betalen. Verzoeker bevestigt dat de telefoongesprekken ongeveer tussen november en januari plaats vonden, maar hij noteerde de exacte

datum niet. Sinds hij meerdere keren opgebeld werd, en omdat het al over een jaar geleden gebeurde, kan zich verzoeker niet precies herinneren.

Trouwens wordt aan verzoekers verweten dat hun verklaringen verschillen over de precieze inhoud van de telefoontje. Verzoeker bevestigt dat hem geen specifiek bedrag op de telefoon gegeven werd; alleen dat ze betaald moesten.

C- Betreffend de kennis van verzoekers over de controle hebbende bende in de wijk van Sonsonate waar verzoekster woonde

De CGVS verwijt aan verzoekers dat ze uitgelegd hebben dat ze niet wisten welke bende de controle had in de wijk waar verzoeker woonde (El Sauce, Sonsonate), terwijl de ex-schoonbroer van verzoeker (Dhr [R.R.J.E.] [...]) en diens partner (Mvr [E.M.V.R.] [...]) uitgelegd hebben dat ze dit allemaal wel wisten, en dat ze erover gepraat hadden.

Verzoekster bevestigt dat ze erover gepraat hadden, maar was niet meer zeker van welke bende het was omdat ze onvoldoend aandacht aan het gesprek besteed had.

D-Betreffend door de bende geëiste bedrag

Verder wordt aan verzoekers verweten dat ze uitgelegd hebben dat voordat de 10.000 USD geëist werden, de bende eerst 2000 USD aan dhr [R.R.] gevraagd had, terwijl dhr [R.R.] en zijn partner uitgelegd hebben dat hem rechtstreeks de 10.000 USD gevraagd werden (en nooit 2000 USD). Verzoekers leggen uit dat er waarschijnlijk een missverstand was met de tolk, en leggen uit dat de 2000 USD alleen aan verzoekster gevraagd werden, en omdat ze niet betaalde, werden er vervolgens 10.000 USD aan dhr [R.R.] en zijn partner gevraagd (verzoekster woonde met hen, ze moesten dus allemaal samen betalen). Verzoekers menen dat de grieven van verwerende partij te streng zijn en verworpen moeten worden.

B-Betreffend de invloed van de afpersingen op de levensomstandigheden van verzoekers

Verzoeker wensentrouwens te benadrukken dat de afpersingsgeld vaak verhoogt wordt, en dat mensen die in de onmogelijkheid om te betalen zijn vermoord worden (dit wordt in de bronnen supra bevestigd). Objectieve bronnen bevestigen dat de invloed op de socio-economische situatie van slachtoffers van afpersing door de bendes enorm is. Vele verliezen hun inkomsten, en bedrijven. Vaak verhogen de bendes de afpersings bedragen zonder waarschuwing of reden. Een weigering (of de onmogelijkheid) om te betalen leidt vaak tot de moord van de afpersings slachtoffer door de bende:

"The level of extortion payments are reportedly often raised steeply and without warning by gangs, sometimes with the apparent intention of bankrupting a business so that the gang can take it over. Moreover, extortion victims may have to simultaneously pay extortion money to two or more gangs, especially where a business operates across one or more territories where these gangs practice extortion. It is reportedly not unusual for victims to lose their livelihood due to excessive extortion demands by gangs, which are reported to have risen sharply since 2014. Extortion demands reportedly sometimes take the form of a requirement to purchase at an inflated price (poor quality) goods or services from businesses controlled by the gangs. "

Extortion is reportedly the lifeblood of most local gangs in El Salvador and the refusal to pay extortion demands is usually construed by gang members as a serious act of resistance to the authority of the gang itself. Individuals who refuse to pay extortion demands - or who delay in meeting their Quotas' because they are unable to pay - are reportedly subjected to threats and violence against them, as well as against their employees, business partners and family members. The threats and violence reportedly swiftly escalate with any continuing delay or refusal to pay, with persons in these circumstances reportedly commonly being killed by the gangs. Persons found by the gangs to have reported extortion demands to the authorities are also reportedly subjected to severe retribution " (p31)

Verzoekers leggen trouwens uit dat het en geval van terugkeer zeer moeilijk voor hen zou zijn om een nieuw baan te vinden. Ze kunnen ook niet op lange termijn door familie of vrienden onthaalt worden.

Het is trouwens geen optie voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen :

"One of the reported reasons for multiple displacements is that displaced persons often have little choice but to relocate to areas that are also controlled by gangs. If they move to an area controlled by the same gang, their problems are likely to follow them to the new location; if they move to an area controlled by a different gang, they are likely to be challenged by this gang as rival gangs usually do not accept persons coming from areas controlled by other gangs settling in their home territory. Where gangs and other criminal groups have serious problems with a person or believe that the person in question could

represent an ongoing threat, they are reported to make efforts to try and track the person down even after they have fled their home. Moreover, because persons who flee their homes due to threats or gang-related violence often have to do so rapidly, they usually incur substantial economic losses as they have little time to make arrangements to sell or rent their houses and businesses or even to collect all of their belongings. There is no government programme for assisting displaced persons and so each new displacement is reported to exacerbate the downward spiral in their living conditions- "
(zie *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, March 2016, HCR/EG/SLV/16/01, p26-27*)"

Verzoekers voegen ter ondersteuning van hun verzoekschrift volgende stukken toe:

- stuk 3: National Geographic, *"Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy"*, maart 2019;
- stuk 4: Human Rights Watch, World Report 2019, El Salvador;
- stuk 5: The Washington Post, *"It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country"*, 3 maart 2019;
- stuk 6: UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, maart 2016.

3. Nota's met opmerkingen

Op 23 april 2020 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet twee nota's met opmerkingen neer, waarbij zij repliceert op de argumentatie van verzoekers en verwijst naar de COI Focus *"El Salvador: Retour au pays des ressortissants"* van 9 januari 2020 en de COI Focus *"El Salvador: situation sécuritaire"* van 15 juli 2019.

4. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 13 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *"El Salvador: Retour au pays des ressortissants"* van 9 januari 2020;
- COI Focus *"El Salvador : Situation sécuritaire"* van 15 juli 2019;
- UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador, van maart 2016.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekers hebben in het kader van hun beschermingsverzoek verklaard dat zij in El Salvador herhaaldelijk het slachtoffer werden van afpersingen door bendeleden van MS-13, nadat verzoekster in november 2018 verhuisde naar het huis van haar ex-schoonbroer J. en zijn partner V. in de stad Sonsonate.

De ex-schoonbroer en zijn partner hebben in België eveneens een beschermingsverzoek ingediend waarna de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Het betreft dus een gezamenlijk vluchtrelaas. De ex-schoonbroer en zijn partner hebben tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal een beroep ingediend dat is gekend onder rolnummer 241 619.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar. Hoewel hun aanhang niet meer dan 1% van de Salvadoraanse bevolking bedraagt, hebben deze bendes een impact die hun aantal sterk overstijgt omwille van hun greep op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing op microniveau een veelvoorkomende praktijk waarbij inwoners van een wijk kleine bedragen worden afgeperst. De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is, waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus 15 juli 2019, p. 7; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren

andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 15 juli 2019, p. 6-7).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen de bendes en personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn; LGBT-personen; inheemse volkeren; personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing; informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes; en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex) politiemensen en (ex-militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen moeten met verhoogde aandacht worden onderzocht.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*"). Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas, blijven verzoekers evenwel in gebreke om het risico individueel en in concreto aannemelijk te maken, zoals hierna wordt uiteengezet.

5.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat de kopie van de klacht die verzoekster en haar ex-schoonbroer bij de Salvadoraanse politie hebben neergelegd, niet kan worden beschouwd als een objectieve bron van informatie aangezien deze louter is opgesteld op basis van verklaringen van verzoekster en haar ex-schoonbroer. Er zijn geen aanwijzingen dat deze verklaringen inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Deze aangifte is dan ook niet meer dan een weergave van de loutere verklaringen van verzoekster en haar ex-schoonbroer op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Daardoor heeft deze aangifte enkel een zeer geringe bewijswaarde en kan deze in de huidige stand van zaken niet volstaan om verzoekers' vluchtrelaas aannemelijk te maken.

5.4. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Uit wat hierna volgt, zal blijken dat de verklaringen van verzoekers niet overtuigen. De Raad is immers in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekers omtrent hun vluchtrelaas dermate incoherente en onaannemelijke verklaringen hebben afgelegd dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun vrees voor vervolging door MS-13 bij terugkeer naar El Salvador.

5.5. Zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de bezoeken van verzoeker aan de bewuste zone in wijk El Sauce van de stad Sonsonate, die onder controle staat van MS-13, en over de afpersing die toen daar plaatsvond.

Verzoeker verklaart dat hij in de periode november-december driemaal naar de bewuste zone van de wijk Sauce in Sonsonate ging, aan een frequentie van eenmaal per week, en daar telkens voor kleine bedragen werd afgeperst. Hierna stopte verzoeker naar daar te gaan.

Verzoeker ging in februari/begin maart nogmaals naar Sonsonate om 500 dollar te betalen, maar betrad de bewuste zone in de wijk El Sauce niet en werd bijgevolg niet afgeperst (gehoorverslag verzoeker, p. 11-12 en 17-18-19).

Verzoekster verklaart dan weer dat verzoeker een drietal keer is afgeperst in de periode van december tot februari, maar dat hij zeker één keer per week bij haar kwam. De laatste keer dat verzoeker in Sonsonate kwam, met name in februari, werd hij ook afgeperst (gehoorverslag verzoekster, p. 18-19 en 21-22).

Verzoekers leggen dus tegenstrijdige verklaringen af over de laatste keer dat verzoeker werd afgeperst. Verzoeker verklaart dat de laatste afpersing in december plaatsvond en dat hij nadien niet meer naar

Sonsonate ging, met uitzondering van een laatste keer in februari/begin maart om 500 dollar te betalen, maar dat hij toen niet werd afgeperst omdat hij die bewuste zone in de wijk Sauce van de stad Sonsonate niet is binnengegaan maar dat het verzoekster was die de zone heeft betreden met het geld. Verzoekster verklaart daarentegen uitdrukkelijk dat verzoeker in februari wel degelijk een derde keer werd afgeperst om de steeg van de bewuste zone op te mogen.

Verder leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af over de frequentie van de afpersing. Verzoeker verklaart namelijk dat elke keer dat hij in de bewuste zone kwam, hij moest betalen en dat hij na drie keer te zijn afgeperst besloot niet meer te gaan. Verzoekster verklaart dan weer dat verzoeker in de periode van december tot februari wekelijks kwam en in die periode een drietal keer werd afgeperst. Uit haar verklaringen blijkt dus dat verzoeker niet bij elk bezoek werd afgeperst.

Verzoekster werd geconfronteerd met verzoekers verklaring dat hij niet meer naar de bewuste zone in de wijk Sauce van de stad Sonsonate is gekomen na december terwijl zij verklaart dat hij in februari nog in die zone werd afgeperst. Verzoekster verklaarde dat verzoeker inderdaad dan naar Sonsonate kwam en dat zij toen bespraken om die 500 dollar te betalen. Verzoekster werd hierna nogmaals gevraagd een verklaring te geven voor het verschil in hun verklaringen hierover. Zij stelde enkel dat verzoeker zich vergist zal hebben en dat hij niet goed is met data (gehoorverslag verzoekster, p. 22). Dit vormt evenwel geenszins een aannemelijke verklaring voor het feit dat de chronologie en de aard van de feiten aanzienlijk verschillen.

Verzoeker klaagt in het verzoekschrift aan dat verzoekster wel met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd maar hij niet, waardoor hij meent dat artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geschonden, dat luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien betreft de aangehaalde tegenstrijdigheid geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker, maar wel een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster. Ten slotte heeft verzoeker door middel van de eerste bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zoals hierna zal blijken, zodat het uiteindelijke doel van voormeld artikel 17, § 2 werd bereikt.

Zo stelt verzoeker heden in het verzoekschrift dat hij zich heeft vergist, dat hij wel degelijk de laatste keer in februari werd afgeperst waarbij hij bevestigt dat hij daarna niet meer is teruggekeerd naar Sonsonate. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoeker wijt zijn vergissing aan stress doch elk hoor- gesprek brengt stress met zich mee, hetgeen geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen en aan de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de stress, bij machte is om coherente verklaringen af te leggen.

Verzoekers verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zoals blijkt uit dit uittreksel van zijn gehoorverslag:

“- De drie keren dat u werd tegengehouden, wanneer was dat en wanneer is de laatste keer dat u naar Sonsonate ging?

De eerste keren dat ze me hebben afgeperst, dat gebeurde tussen november en december en de laatste keer dat ik ging was in februari, toen hebben ze me niet afgeperst, maar werd die 500 dollar gegeven.

- Dus nadat u werd afgeperst bent u nog teruggegaan?

Nee, nadat ik laatste keer 20 dollar heb betaald, ben ik niet meer teruggegaan, dus ik ben niet meer haar gaan ophalen of terugbrengen of bezoeken, maar wel nog een laatste teruggegaan in februari om die 500 dollar te betalen, maar ik heb niet meer het risico genomen om naar daar te gaan dat ze mij zouden zien.

- Hoe komt het dat u eerder niet hebt gezegd dat u in februari nog bent teruggegaan?

Omdat ik niet echt tot die plek ben gegaan met mijn partner en het geld, maar ik heb de zone niet betreden, zij is verder met het geld gegaan.” (gehoorverslag verzoeker, p. 17).

Dit staat haaks op de verklaringen van verzoekster dat verzoeker een laatste keer werd afgeperst in februari om de steeg van de bewuste zone op te mogen (gehoorverslag verzoekster, p. 21-22). Van

koppels die hun land van herkomst hebben verlaten om grond van dezelfde vluchtmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen kunnen afleggen over de kern van het relaas, wat in deze niet het geval is.

Verzoeker heeft gebruikt gemaakt van de mogelijkheid om de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het CGVS aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar overtuigt aldus niet.

De vaststelling dat verzoekers geen eenduidige verklaringen kunnen afleggen over de bezoeken van verzoeker aan Sonsonate en de afpersingen die toen plaatsvonden, ondermijnt de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

5.6. Verder merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de telefonische bedreigingen die ze ontvingen.

Ten eerste legt verzoeker zelf tegenstrijdige verklaringen af over de telefonische bedreigingen. Hoewel verzoeker verklaart dat het bedrag van 10 000 dollar pas in januari werd geëist (gehoorverslag verzoeker, p. 17), geeft hij ook aan dat hij in december het laatst werd gecontacteerd via de telefoon door MS-13 (ibid., p. 10-11). In deze voorstelling van de feiten is het echter niet mogelijk dat verzoeker in januari *per telefoon* zou zijn gevraagd naar de 10 000 dollar, hoewel hij dit wel tweemaal bevestigt.

Verzoeker is vervolgens gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheid, waarbij hij antwoordt: *“Nee, ik heb duidelijk gezegd dat mijn partner en mijn schoonbroer werden afgeperst voor dat bedrag, ik werd opgebeld en op een andere manier afgeperst, ze vroegen me om een bijdrage te doen, om te betalen, ik werd er later gewoon bijgehaald, dus ik heb nooit gezegd dat ze mij hebben gebeld om mij 10000 dollar te vragen, maar ik heb wel gezegd dat ze me hebben gebeld om me af te persen, dat bedrag hebben ze aan hen gevraagd. Ze hebben mijn nummer gevonden, belden me op en zeiden dat ze wisten dat ik een zaakvoerder was en dat ik moest betalen, tegen mij is nooit een bedrag gezegd, zij probeerden aan dat bedrag te komen met ons allemaal samen.”* Vervolgens werd verzoekers eerdere verklaring, waarin hij bevestigt dat ze wel om 10 000 dollar vroegen aan de telefoon, vorgelezen en hierop antwoordt verzoeker: *“Het is dezelfde afpersing, maar tegen mij is geen bedrag vermeld, ik werd in november of december opgebeld, waarbij ze vroegen hoeveel ga je betalen, maar een bedrag hadden ze nog niet vastgelegd, toen ze zagen dat ik niet ging betalen, hebben ze de schoonbroer benaderd en begonnen met 2000 en dan die 10000, dat was eind januari, tegen mij zeiden ze aan telefoon, je moet bijdragen, betalen maar zonder cijfer.”* (gehoorverslag verzoeker, p. 19-20).

Verzoeker blijft dus ontkennen wat hij eerder verklaarde, hoewel uit het gehoorverslag blijkt dat hij expliciet werd gevraagd of de bendeleden om die 10 000 dollar vroegen en of dit aan de telefoon gebeurde en waarop hij tweemaal bevestigend antwoordde. Bovendien heffen deze verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheid nog steeds niet op. Verzoeker geeft zelf aan dat het bedrag van 10 000 dollar pas eind januari werd meegedeeld aan de ex-schoonbroer en dat de bende hem belde om een bijdrage tot dit bedrag te leveren zonder een cijfer te noemen, hetgeen betekent dat verzoeker alsnog in januari werd telefonisch gecontacteerd. Dit stemt niet overeen met zijn eerdere verklaringen dat hij in december voor het laatst zou zijn opgebeld.

Verzoekers verklaring voor deze tegenstrijdigheid binnen zijn eigen verklaringen kan dan ook allerminst overtuigen.

Bovendien zijn verzoekers verklaringen ook nog eens tegenstrijdig met de verklaringen van verzoekster. Verzoekster verklaart immers dat verzoeker de telefonische bedreigingen pas ontving nadat de grotere bedragen werden gevraagd, hetgeen zij situeert in januari (gehoorverslag verzoekster, p. 14 en 19). Deze verklaringen komen dan ook niet overeen met verzoekers verklaring dat hij werd opgebeld in november en december (gehoorverslag verzoeker, p. 10).

Het betoog in het verzoekschrift dat verzoeker nooit een specifiek bedrag werd gevraagd, doet aan voormelde bevindingen geen afbreuk. Heden bevestigt verzoeker dat de telefoongesprekken plaatsvonden tussen november en januari maar dat hij de exacte datum niet noteerde, dat hij meerdere keren werd opgebeld, dat het al een jaar geleden gebeurde en dat hij het zich niet meer precies kan herinneren. Aangezien deze telefonische bedreigingen essentiële elementen van het vluchtrelaas uitmaken en mee de aanleiding zijn voor verzoekers vertrek uit El Salvador, mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de telefonische bedreigingen op een coherente wijze zo precies mogelijk in de tijd kan situeren, zonder dat het daarvoor nodig is dat hij ook een exacte datum kan geven. Er is evenwel een groot verschil tussen het situeren van de laatste telefonische bedreiging in december waarna verzoeker zijn simkaart veranderde en dan niet meer werd gebeld (ibid., p. 11), dan wel voorhouden dat hij in januari nogmaals telefonisch werd bedreigd om 10 000 dollar te betalen. Dat er enige tijd is verlopen sinds deze beweerde feiten, kan de vastgestelde tegenstrijdigheid die betrekking heeft op kernelementen van het vluchtrelaas niet verschonen.

De vaststelling dat verzoekers de telefonische bedreigingen niet eenduidig kunnen situeren in de tijd en in de chronologie van de gebeurtenissen, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

5.7. Verder verschillen de verklaringen van verzoekers over het te betalen bedrag ook aanzienlijk van die van verzoeksters ex-schoonbroer J. en zijn partner V. die eveneens een beschermingsverzoek hebben ingediend in België, zoals in de bestreden beslissingen terdege wordt gemotiveerd: *“Zowel u als [V.] verklaren namelijk dat er eerst kleine bedragen zoals 10 of 20 dollar werden gevraagd, dat er vervolgens 2000 dollar gevraagd werd aan [J.], dat hij dit weigerde en dat er tenslotte 10000 dollar werd gevraagd (CGVS, p. 12, 18 en CGVS 1913995, p. 14-15). Zowel [J.], degene aan wie dit bedrag gevraagd zou zijn geweest, als [V.] stellen echter dat er nooit een bedrag groter dan 1000 dollar gevraagd is buiten de 10000 dollar. Wanneer ze met uw verklaringen hierover worden geconfronteerd stellen ze dat er nooit een bedrag van 2000 dollar werd gevraagd, maar enkel de 10000 dollar (CGVS 1913991, p. 14-15 en CGVS 1913992, p. 17). [J.] verklaart ook geen idee te hebben waarom u deze verklaringen hebt afgelegd CGVS 1913992, p. 17).”*

In het verzoekschrift stellen verzoekers dat er waarschijnlijk een misverstand was met de tolk en verduidelijken zij dat het bedrag van 2000 dollar alleen aan verzoekster werd gevraagd. Het is pas toen zij niet betaalde dat vervolgens 10000 dollar aan J. en V. werd gevraagd.

Dit is een weinig ernstig betoog dat de Raad niet kan aannemen. Het gehoorverslag spreekt duidelijk tegen dat er sprake was van enig misverstand met de tolk. Verzoekster verklaarde immers het volgende:

“Ze hebben een keer 2000 gevraagd, dat heeft schoonbroer me verteld, ze zijn toen thuisgekomen, hij heeft toen neen gezegd dat we dat bedrag niet hadden en niet konden betalen en daarna zijn ze nog eens naar huis gekomen en meer gevraagd en zeiden ze of je betaalt het, of je betaalt het.”

Verzoekster werd vervolgens gevraagd of er een directe aanleiding was waarom de bende grote bedragen gingen vragen, waarop zij antwoordde dat het was om dat zij op een bepaald moment hadden geweigerd bedragen te betalen. De protection officer vroeg toen *“Dan bedoel je die 2000 die uw schoonbroer had geweigerd te betalen?”* waarop verzoekster *“ja”* antwoordde. Op een gegeven moment in het gehoor heeft de protection officer de beweerde gebeurtenissen als volgt gerecapituleerd: *“Eind januari vroegen ze dan ineens 2000 dollar aan uw schoonbroer wat hij weigerde, enkele dagen later kwame ze terug, vroegen ze 10000 dollar en bedreigden ze jullie met de dood.(...) Klopt dat?”* Wederom antwoordde verzoekster *“ja”*.

In andere woorden, verzoekster verklaart in niet mis te verstane bewoordingen dat haar ex-schoonbroer haar heeft verteld dat ze een eerste keer 2000 dollar hebben gevraagd en bevestigde vervolgens twee keer uitdrukkelijk dat het 2000 dollar betreft die haar ex-schoonbroer weigerde te betalen. De Raad acht het niet aannemelijk dat de tolk zich tot driemaal toe zou hebben vergist. Uit lezing van het gehoorverslag blijkt overigens niet dat zich tolkproblemen hebben voorgedaan, noch hebben verzoekster of haar advocaat hiervan gewag gemaakt.

Het bedrag van 2000 dollar heeft betrekking op een essentieel element van verzoekers' vluchtrelaas. Dat hun verklaringen hierover zo sterk verschillen met de verklaringen van de ex-schoonbroer van verzoekster, die gewoonweg stelt dat er nooit een bedrag van 2000 dollar werd gevraagd, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

5.8. Ten slotte blijkt dat de verklaringen van verzoekers over hun kennis van de bendes in Sonsonate niet overeenkomen met de verklaringen van verzoeksters ex-schoonbroer J. en zijn partner V., zoals in de bestreden beslissingen terdege wordt gemotiveerd:

“Zowel u als uw partner stellen dat jullie beiden niet wisten welke bende actief was in El Sauce, de wijk waarnaar [V.] verhuisde (CGVS, p. 14 en CGVS 1913995, p. 12). Zij ging daar in het huis van [J.] en [V.] wonen en omdat ze daarna gecontroleerd werd door een bendelid en bleek dat op haar identiteitskaart nog haar oud adres stond, begonnen de problemen. Voor de verhuis waren jullie dus beiden niet bekend met de plaatselijke bende en konden jullie niet weten dat deze verhuis een probleem kon vormen of stonden jullie hier niet bij stil (CGVS, p. 14 en CGVS 1913995, p. 13). [V.] verklaart verder dat ze wel wist dat op haar oude woonplaats de bende 18 actief was, maar dat Sonsonate onder beide bendes valt en dat ze niet wist welke bende juist in welke zone actief was (CGVS, p. 12 en 13). Ze stelt bovendien dat ze dit heeft gevraagd aan [J.], maar dat ook deze niet wist welke bende er in El Sauce actief was (CGVS, p. 12). Jullie verklaringen staan in schril contrast met die van [J.] en [V.]. Zij verklaren namelijk beiden dat [V.] zeer goed op de hoogte was van de aanwezige bende voor haar verhuis (CGVS 1913991, p. 13 en CGVS 1913992, p. 15) en dat [J.] dit dus ook wist (CGVS 1913991, p. 12 en CGVS 1913992, p. 13-14), maar dat dit voor hem nog geen problemen had opgeleverd. Meer nog, hij verklaart zelfs dat hij met [V.] heeft gesproken over de aanwezigheid van de bende. Wanneer hij geconfronteerd

met jullie verklaringen blijft hij bovendien bij zijn verklaringen dat [V.] wel degelijk wist welke bende er actief was (CGVS 1913992, p. 15)."

In het verzoekschrift stelt verzoekster heden dat ze er inderdaad over heeft gesproken met haar ex-schoonbroer maar dat ze niet meer zeker was welke bende het was omdat ze onvoldoende aandacht had besteed aan het gesprek. Wederom is dit een weinig ernstig betoog. Immers, gelet op de reputatie van bendes zoals MS-13 en de sociale en territoriale controle die zij uitoefenen in wijken, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster wel degelijk gepaste aandacht zou besteden aan elke inlichting die haar werd gegeven over welke bende in de wijk El Sauce actief was. Verzoekster gaf bij de DVZ zelf toe dat *"In El Salvador [...] het zo [is] dat wanneer je in een departement woont waar de ene bende actief is, je niet naar een departement mag gaan waar de andere bende actief is."* (CGVS vragenlijst verzoekster, nr. 5). De flauwe uitleg dat ze er zelf geen probleem in zag en dat ze er geen aandacht aan besteedde, gaat geheel aan voorbij aan de alomgekende omstandigheden en veiligheidssituatie in El Salvador.

Dat verzoekers volledig verschillende verklaringen afleggen over hun kennis van de aanwezigheid van bendes in de wijk in vergelijking met de ex-schoonbroer en zijn partner, doet de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas helemaal teniet.

5.9. Gelet op het geheel dat voorafgaat, beaamt de Raad dat verzoekers' verklaringen dermate tegenstrijdig en weinig plausibel zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun vluchtrelaas. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn talrijk en hebben betrekking op essentiële elementen van hun vluchtrelaas. De aangifte die verzoekers hebben voorgelegd ter staving van hun beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en geringe bewijswaarde, wordt aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. De overige identiteitsdocumenten kunnen hierop geen ander licht werpen.

Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers' vluchtrelaas en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Verzoekers slagen er niet in de beweerde afpersingsproblemen die zij zouden hebben gehad met MS-13 in de wijk El Sauce in de stad Sonsonate en daaropvolgende bedreigingen aannemelijk te maken, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zij een risicoprofiel hebben. Bijgevolg maken zij evenmin aannemelijk dat zij om deze redenen bij terugkeer naar El Salvador het slachtoffer zouden worden van vervolging of desgevallend een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

5.10. Het verdere betoog van verzoekers in het verzoekschrift over de invloed van afpersingen op hun levensomstandigheden, met name een verhoging van het afpersingsgeld en de onmogelijkheid voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen, behoeft geen verdere bespreking nu hun afpersingsproblemen met MS-13 ongelooftwaardig worden bevonden.

Het betoog dat het moeilijk zal zijn om bij terugkeer een nieuwe baan te vinden en dat zij niet op lange termijn door familie of vrienden kunnen worden onthaald, is niet meer dan een loutere postfactum bewering die tijdens het onderhoud bij het CGVS niet werd aangehaald.

Daargelaten de vraag of dit betoog enig verband houdt met artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, treedt de Raad de verwerende partij waar zij in haar nota met opmerkingen argumenteert als volgt:

"Integendeel, zo blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekende partij dat hij in zijn land van herkomst vijftien jaar lang als zelfstandige in grafisch ontwerp en signalisatie werkte en drie jaar geleden samen met een vennoot een eigen bedrijf oprichtte in dezelfde branche (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 19/13994, pp. 6-7). Bovendien verklaarde eerste verzoekende partij uitdrukkelijk dat zijn bedrijf nog altijd bestaat en dat hij nog altijd aan het werk is (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 19/13994, p. 7):

"Wat was uw laatste werk in El Salvador?"

Ik heb een onderneming samen met een andere persoon en ik ben in feite nog steeds van hieruit aan het werken, ik stuur bevelen, opdrachten."

Verder blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekende partij dat hij in een appartement in een private woonwijk met bewaking woonde en dat dit appartement zijn eigendom was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 19/13994, p. 4). Ook verklaarde eerste verzoekende partij dat zijn algemene financiële situatie in El Salvador goed was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 19/13994, p. 8). Daarnaast blijkt uit de verklaringen van tweede verzoekende partij dat zij een diploma fysiotherapie en ergotherapie van de Nationale Universiteit van El Salvador behaalde en dat zij drie jaar bij een medisch en esthetisch centrum werkte (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 19/13995, pp. 6-7). Ook verklaarde eerste verzoekende partij dat haar algemene financiële situatie in El Salvador stabiel was

(zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 19/13995, p. 7). Aldus kan uit verzoekende partijen hun verklaringen over hun persoonlijke situatie geenszins blijken dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat zij, in geval van terugkeer naar El Salvador, in een situatie van extreme armoede zouden terechtkomen, waardoor zij onmogelijk in hun elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting zouden kunnen voorzien.”

5.11. Er zijn verder geen aanwijzingen dat verzoekers bij terugkeer om andere redenen zullen worden vervolgd of geïsoleerd door de bendes. In de bestreden beslissingen wordt daarover terdege gesteld: *“Voorts dient te worden opgemerkt dat uw profiel als bedrijfseigenaar op zich niet volstaat om een of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. In de bewoording depending on the particular circumstances of the case benadrukt UNHCR in de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 telkenmale dat een individuele beoordeling van elk verzoek noodzakelijk blijft, ook voor bepaalde categorieën van personen met een verhoogd risico. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel of naar de algemene situatie in El Salvador kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”* Verzoekers laten dit terechte motief geheel ongemoeid.

5.12. Verzoekers betogen nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder kwetsbaar profiel hebben omwille van hun verblijf in het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging, dan wel een reëel risico dreigt te ondergaan op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat wordt beïnvloed door vele factoren, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen, waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*.

Het volstaat dan ook niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, acht de Raad de beweerde afpersingsproblemen die verzoekers zouden hebben gehad met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in het vizier zijn gekomen van bendeleden van MS-13. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekers voor hun komst naar België reeds in de negatieve aandacht van bendeleden van MS-13 stonden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt dan ook niet dat zij bij terugkeer naar El Salvador omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico lopen om te worden geïsoleerd.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op beroving of afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat *sommige* Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland als welvarend kunnen worden gezien en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het

buitenland hebben verbleven. Verder blijkt uit het dossier dat verzoekers al behoorden tot de betere middenklasse, zoals uiteengezet in punt 5.10, zodat het loutere feit terug te keren uit het buitenland niet tot een verhoogd risico kan leiden, in die zin dat zij zouden worden beschouwd als financieel vermogender dan voorheen.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde afpersingsproblemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

5.13. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging', wél valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Er is evenmin een noodzaak om in te gaan op de rechtspraak van de Spaanse Audiencia Nacional nu verzoekers niet aannemelijk maken dat zij het slachtoffer waren van bendegeweld. Waar verzoekers nog opwerpen dat het CGVS tot een paar maanden geleden herhaaldelijk de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan Salvadoranen voor afpersingsproblemen en dat het onbegrijpelijk is dat het CGVS plotseling van mening verandert terwijl de situatie in El Salvador erger zou zijn geworden, volstaat het erop te wijzen dat verzoekers' beweerde afpersingsproblemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 15 juli 2019. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt overigens voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Het gegeven dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of gevisieerd bij terugkeer naar El Salvador. Immers werd besloten dat de aangevoerde problemen met bendeleden van MS-13 ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder hebben verzoekers gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissingen aan te vechten bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden. Dezelfde conclusie geldt voor artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest, geven verzoekers niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten zodat de aangevoerde schendingen niet dienstig zijn.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES